

PHẦN 1

Đang đi, Minh An chợt đứng lại, Phương Uyên ngạc nhiên dừng lại theo:

- Gì vậy anh An?

Minh An làm vẻ bí mật:

- Em nhắm mắt lại đi Uyên, đừng hỏi tại sao nhé!

Phương Uyên bật cười:

- Muốn làm cho em ngạc nhiên cái gì, đúng không?

- Nhắm mắt lại đi mà!

Phương Uyên ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Cô nghĩ là anh sẽ "lợi dụng để hôn cô". Nhưng không, Minh An lại bảo:

- Bây giờ em mở mắt ra đi!

Phương Uyên mở mắt ra ngay, trước mặt cô là chiếc hộp nhưng màu đỏ, có chiếc nhẫn kim cương xinh xắn. Minh An cất giọng hỏi hộp:

- Uyên này! Chúng mình kết hôn với nhau nhen?

Vừa hỏi, Minh An vừa hỏi hộp chờ câu trả lời của Phương Uyên.

Phương Uyên bối rối:

- Anh có biết chúng ta quen nhau bao lâu không?

- Anh nhớ rất rõ, hôm nay là tròn một năm chúng mình quen nhau, nên anh muốn cầu hôn với em. Em bằng lòng làm vợ anh nhé?

- Vậy em có được tiếp tục đi làm công việc mà em yêu thích?

- Dĩ nhiên là có.

- Anh thương em hoài hoài suốt đời chứ?

Nét mặt Minh An nghiêm lại đến buồn cười:

- Tất nhiên! Anh thề yêu em suốt đời, suốt đời mang hạnh phúc đến cho em.

- Nếu anh thay lòng đổi dạ thì sao?

- Thì cho... em bỏ anh đi.

Phương Uyên lườm Minh An, tuy nhiên cô cũng đưa bàn tay ra, nói nhỏ xíu:

- Đeo nhẫn vào cho em đi!

Minh An vội vàng đeo nhẫn vào tay Phương Uyên, anh trân trọng hôn lên bàn tay cô:

- Em là của anh rồi nghen!

Phương Uyên chưa kịp gạt đầu, Minh An đã ôm chặt lấy cô, anh quay cô một vòng:

- Anh hạnh phúc quá Uyên ơi.

Gương mặt Phương Uyên cũng rạng rỡ, Minh An là người đàn ông hoàn hảo trong mắt cô, công việc ổn định, đẹp trai, cha làm tổng giám đốc công ty. Phương Uyên không còn mơ ước gì hơn.

- Uyên này! Em thích mặc áo cưới màu gì? - Giọng Minh An nồng nàn.

- Em thích màu đỏ. Màu đỏ là màu của hỷ sự, cô dâu phải mặc áo đỏ.

- Anh thích em mặc áo cưới màu trắng, em là cô dâu xinh đẹp như công chúa Bạch Tuyết vậy.

- Anh cũng mặc áo cưới trắng nghen?

- Ừ! Đám cưới mời năm chục bàn.

- Eo ơi, nhiều quá, tốn kém lắm!

- Có hề gì, đời người có một lần duy nhất mà.

Phấn khởi, Minh An cứ quay vòng Phương Uyên. Cô kêu lên:

- Bỏ em xuống, té em bây giờ!

- Anh ôm em chắc lắm, cưng ạ. Không có ngã đâu mà sợ. Nhưng mà Uyên này! Anh là người yêu đầu tiên của em chứ?

Phương Uyên cười nheo mắt:

- Trước anh, có những cây si đứng dựa gốc cây trước nhà, nhưng cuối cùng chỉ có gã Sơn Tinh này làm cho phải lòng thôi.

Minh An cười khanh khách. Anh đặt phương Uyên xuống, vẫn giữ cô trong vòng tay mình, anh hôn cô say đắm.

Tối nay Minh An về nhà nét mặt tươi như hoa.

- Anh Minh An!

Ngọc Mai từ bên trong nhảy xổ ra, cô hù Minh An một cái, rồi đứng cười:

- Em làm anh giật mình hả?

Đang vui, Minh An đùa:

- Anh tưởng nữ quái Sài Gòn định tung chưởng vào anh, còn tí xíu nữa anh giờ "Nhất dương chi" đỡ là em bị trọng thương rồi.

- "Nhất dương chi" của anh đỡ ẹc. Anh xem chưởng "Hoa mai" của em nè!

Ngọc Mai xĩa ngón tay vào hông Minh An. Minh An vẹo người qua tránh:

- Chưởng này anh xin thua, đầu hàng đầu hàng.

Ngọc Mai thu tay lại, cô ôm cánh tay Minh An thân mật:

- Anh An đi đâu vậy? Minh Châu nói lúc này tối nào anh cũng đi cả. Đi đâu khai ra mau!

- Bí mật! Vài ngày nữa anh sẽ công bố một chuyện đại sự.

- Đại sự gì, em là người đầu tiên được anh bật mí đi!

- Được! Anh sắp cưới vợ.

Ngọc Mai giật nảy người áp ứng:

- Ai thế... cho em biết với!

Ngọc Mai cắn nhẹ môi tim cô đập mạnh. Liệu Minh An có nói cho cô biết cô chính là người...

Song Minh An lắc đầu:

- Bí mật! Vào giờ chót, anh mới nói.

Ngọc Mai giậm chân phụng phịu:

- Anh này, với em cũng bí mật nữa sao? Thôi, em biết rồi, anh muốn nói người anh sắp cầu hôn là đàn bà, má anh cũng đàn bà và ba anh là đàn ông.

- Vậy anh nói nhỏ, em nghe nhé!

Minh An đưa dai, kề sát miệng mình vào tai Ngọc Mai. Ngọc Mai run lên. Đây là bí mật anh nói với riêng mình cô, người anh sẽ cầu hôn là cô. Ngọc Mai nhắm mắt lại trong thoáng rung động. Hãy hôn em đi Minh An, em sẵn sàng đón nhận nụ hôn của anh.

Minh An thì thào:

- Cô ấy làm phóng viên của báo Đời Sống. Cổ đòi kết hôn vẫn tiếp tục đi làm, trong lúc mẹ anh muốn con dâu ở nhà phụ việc nhà. Anh hơi lo một tí, nhưng không sao, anh nghĩ cô ấy sẽ vì yêu anh mà bỏ tất cả.

Nhưng mở bừng mắt ra, những lời của Minh An như sét đánh ngang tai cô. Minh An phải lòng người con gái khác và người anh muốn cưới không phải là cô, Ngọc Mai đứng chết trân, trong lúc Minh An vô tình rút tay lại:

- Minh Châu đâu? Anh vào nhà tắm cái đã.

Minh An phóng vào nhà, mồm huýt sáo to bài nhạc quen thuộc.

Ngọc Mai từ từ ngồi thụp xuống trên nền xi măng. Cô biết người Minh An nói là Phương Uyên. Có vài lần cô bắt gặp hai người đi chung với nhau, từ lần Phương Uyên đến phỏng vấn Minh An, nhà doanh nghiệp trẻ nổi bật nhất. Cứ tưởng lần đó rồi thôi, có ai ngờ họ lại có mối quan hệ "chặt chẽ" như thế. Tim Ngọc Mai như có ai đó bóp mạnh lại thật đau đớn.

Minh An! Tại sao anh không nhìn thấy tình yêu của em dành cho anh như vậy hả? Từ nhỏ cho đến lớn sống bên nhau, lẽ nào anh không hiểu em yêu anh, vô tình đến như vậy sao anh?

Nước mắt Ngọc Mai vòng quanh, toàn thân cô như hóa đá trong cảm giác đau đến buốt lòng.

Sáng nay Minh An cứ nhấp nhòm, bà Minh Thành tinh ý nhận ra ngay:

- Con có chuyện gì muốn nói phải không? Tối qua Minh Châu đi học Anh Ngữ, Ngọc Mai đợi con đó.

- Dạ, con gặp Ngọc Mai rồi.

- Sao, muốn cưới vợ chưa con?

Mặt Minh An đỏ lên ngượng ngập lúc. Minh Châu đưa mắt nhìn anh trai.

- Anh có chuyện khó nói phải không? Em nói giùm cho. Chị Ngọc Mai...

Minh An ngắt lời:

- Ba mẹ! Con... muốn xin cưới vợ. Cô ấy là phóng viên nhà báo, người đã phỏng vấn con năm trước.

Ông Minh Thành như nhớ ra:

- Cô đó đến công ty chúng ta bốn lần thật kiên trì để gặp con và cuối cùng con dành cho một cuộc phỏng vấn ngắn, có đúng không?

- Dạ, con và Phương Uyên tìm hiểu một năm rồi ạ. Tối đêm qua, con hỏi ý Phương Uyên, cô đã bằng lòng, nên con thưa với ba mẹ, con muốn cưới Phương Uyên.

Minh Châu sững sốt. Cô cứ nghĩ anh trai cô sẽ cưới Ngọc Mai, thế mà...

Minh Châu xẵng giọng:

- Anh Hai! Vậy còn chị Ngọc Mai?

Minh An ngơ ngác:

- Sao em lại hỏi anh còn Ngọc Mai là sao? Anh chưa bao giờ nói gì với Ngọc Mai cả, ngoài tình bạn như vậy thôi. Em lầm lẫn cái gì vậy.

Bà Minh Thành cũng sững sốt, bà cứ nghĩ Minh An và Ngọc Mai. Ai ngờ...

Còn ông Minh Thành thì dễ dãi:

- Thì ba tùy con, con yêu ai thì cưới người đó. Vợ chồng có yêu nhau thì hôn nhân mới hạnh phúc.

Minh An vui mừng:

- Cảm ơn ba. Hôm nào con đưa Phương Uyên về ra mắt ba mẹ.

Minh An uống một ngụm cà phê như giải tỏa được căng thẳng. Nhưng bà Minh Thành không vui:

- Con chọn vợ như vậy, rồi ai phụ mẹ đây. Mẹ chẳng phải đã nói mẹ thích con dâu đảm việc nhà. Mẹ thấy Ngọc Mai giỏi giần vén khéo, thế mà con lại chê nó.

Minh An nhăn mặt:

- Mẹ! Con xem Ngọc Mai như Minh Châu vậy.

Ông Minh Thành đứng lên chấm dứt câu chuyện:

- Được rồi! Chủ nhật này con đưa Phương Uyên về dùng cơm. Còn bữa nay cần đến công ty sớm, có cuộc họp quan trọng.

- Dạ!

Minh An uống nốt ly cà phê xong, anh bước nhanh theo ông Thành. Lòng Minh An reo vui, anh nghĩ đến chiều nay khi gặp Phương Uyên, anh sẽ nói ngay với cô: "Chủ nhật này em chuẩn bị đến nhà anh dùng cơm tối nhé".

Suốt buổi sáng, Minh An làm việc vui vẻ. Anh viết to lên bàn của mình...

"Hôn nhân là việc quan trọng nhất trong đời quan trọng hơn cả sinh và tử".

- Cậu viết cái gì vậy?

Thịnh giật tờ giấy trong tay Minh An, anh đọc to lên rồi phì cười:

- Cậu sắp cưới vợ đúng không?

- Ừ! - Vẻ mặt Minh An hân hoan - Chủ nhật này tớ đưa Phương Uyên về dùng cơm tối và giới thiệu với ông bà.

- Chà! Cưới vợ phóng viên nhà báo, hay lý luận lắm đó. Mẹ cậu bảo muốn cậu cưới vợ để vợ cậu giúp việc nhà cho bà mà.

Minh An nói một cách tự tin:

- Cưới xong, mình sẽ thuyết phục cô ấy bỏ nghề.

Thịnh trợn mắt:

- Tại sao cậu không bàn việc này trước khi cưới vậy?

Minh An nhăn nhó:

- Trước khi cho đeo nhẫn vào tay, cô ấy đã lấy đá "chẹn" họng rồi: "em không bỏ nghề". Còn mẹ mình vừa nghe nói cưới vợ làm nhà báo đã hét âm lên, bà cần con dâu đảm việc nhà.

- Vậy thì căng cho cậu rồi.

- Đợi ván đã đóng thuyền, giờ quyên... gia trưởng ra.

Thịnh lắc đầu:

- Coi chừng cậu bị thua đó.

- Không đâu, Phương Uyên rất yêu mình.

- Vậy thì chúc cậu may mắn cưới người vợ cậu yêu.

Minh An mơ màng. Anh nhớ lần đầu tiên gặp Phương Uyên, cô đã cho anh ấn tượng mình về tính cách của cô...

- Anh là doanh nghiệp, tại sao anh không đặt chữ tín lên hàng đầu vậy? Khách hàng anh cũng thất hẹn như vậy sao?

Minh An bực mình:

- Này cô! Với khách hàng luôn luôn mang lợi nhuận về công ty, dĩ nhiên tôi giữ chữ tín. Còn với cô, tôi có lên trang báo hay không cũng không quan trọng.

- Vậy anh có biết sau ba lần thất hẹn, tôi không phỏng vấn anh được, chuyện gì đến với tôi không?

Minh An lạnh nhạt:

- Tại sao tôi phải biết?

- Tôi sẽ bị cho thôi việc, vì trong giai đoạn thử việc không làm tròn nhiệm vụ của mình. Anh đúng là vô lương tâm.

Phương Uyên nói bằng vẻ giận dữ, nhưng mắt cô long lanh nước mắt, rồi giọt nước mắt lăn dài. Minh An đến ngẩn ngơ. Hôm đó sao anh thấy cô bé trước mặt mình tuyệt diệu đến thế. Anh lúng túng đùa:

- Cô đừng khóc, cô khóc chẳng đẹp chút nào. Lúc cô giận dữ trông cô rất xinh.

- Anh còn cười chế nhạo tôi nữa hả?

Phương Uyên tức giận quay ngoắt người bỏ đi. Minh An gọi giật:

- Rồi cô đi đâu vậy? Chẳng lẽ không muốn phỏng vấn tôi nữa sao? Về tòa soạn cam lòng bị đuổi việc hả?

Minh An rút khăn giấy đưa cho Phương Uyên:

- Lau mắt đi! Tôi dành cho cô nửa giờ, được chưa?

Phương Uyên nhận cái khăn chột bật cười. Xem ra cô trẻ con thật, ai lại đi khóc để xin một cuộc phỏng vấn. Nhưng không sao, miễn có bài phỏng vấn con người này mang về giao cho tổng biên tập là được.

Một cuộc trò chuyện hơn là cuộc phỏng vấn, Phương Uyên còn được Minh An mời ly nước...

Hai cô gái thập thò trước cửa, rồi bước vào tòa soạn báo. Minh Châu và Ngọc Mai. Minh Châu dạn dĩ hơn:

- Tôi muốn gặp ký giả Phương Uyên chuyên phụ trách "Xã hội, Kinh tế".

Phước Vĩnh mỉm cười quay vào trong:

- Phương Uyên ơi, có người tìm em!

- Dạ!

Phương Uyên đi ra, cô ngờ ngợ rồi kêu lên:

- Minh Châu phải không?

Trái với thái độ vui vẻ của Phương Uyên, Minh Châu lạnh nhạt:

- Là tôi. Sao chị nhận ra tôi vậy?

- Anh An có đưa ảnh của em cho chị xem. Em tìm chị? Chị em mình qua bên kia đường đi!

Minh Châu nắm tay Ngọc Mai, như ngầm bảo: địch thủ của chị đó. Ngọc Mai cứ nhìn Phương Uyên chăm chăm. Trước Phương Uyên, cô thấy mình như mờ nhạt vụng về, trong lúc Phương Uyên tỏ vẻ hoạt bát năng động.

Phương Uyên chủ động đi trước qua quán, cô mời cả hai ngồi và gọi nước uống xong, giọng thân mật:

- Bạn của em hả Minh Châu?

Minh Châu lạnh lùng:

- Bạn thân của em, nhưng cũng là bạn thân của anh Minh An, chơi thân từ nhỏ đến lớn.

- Chị có nghe anh An nói.

Ngọc Mai cắn chặt đôi hàm răng lại tức tối. Sao cái gì Minh An cũng nói cho cô ta biết vậy? Cô đúng là khờ, cứ chờ đợi Minh An mở lời, hóa ra anh yêu một người con gái khác. Ngày hôm nay kéo Minh Châu đi tìm “địch thủ” của mình, sao Ngọc Mai thấy mình kém cỏi làm sao ấy.

Dù Phương Uyên cố bắt chuyện, Minh Châu và Ngọc Mai đều lãnh đạm, không uống ly nước. Minh Châu đứng lên:

- Thôi... em về.

Phương Uyên không cầm lại, chờ cho hai cô gái lên xe, cô mới thông thả trở vào tòa soạn. Thúy Hoa tò mò:

- Ai thế Uyên?

- À, em gái của anh Minh An, anh ấy hẹn chủ nhật đưa em về ra mắt gia đình anh ấy.

Cây viết đang cầm trên tay Phước Vĩnh suýt rơi xuống đất. Anh quay nhìn Phương Uyên, trong lúc Thúy Hoa cười trên:

- Chịu cho người ta xin bàn tay mình rồi à?

Phương Uyên đưa bàn tay có chiếc nhẫn kim cương lấp lánh:

- Đẹp không?

Thúy Hoa kêu lên:

- Đẹp quá!

Ba bốn cô gái ào lại tranh xem nhẫn trên tay Phương Uyên, trầm trồ:

- Máy ly biết không Uyên?

- Cũng không biết nữa.

- Nhẫn này phải bốn ly hơn là ít.

Phước Vĩnh ngồi lặng lẽ. Bao lâu rồi yêu Phương Uyên, anh cứ lặng im. Bây giờ thì con sáo sang sông rồi. Phước Vĩnh nghe tim mình thắt lại se sắt trong nỗi buồn.

Thịnh rót đầy ly rượu ấn vào tay Minh An:

- Ly rượu này tổng tiền này, vì ngày mai này không còn là gã đàn ông độc thân, mà... có một người, cô ta thuộc về phái yếu lại đủ quyền lực trói mày vào gầm giường.

Minh An kêu lên:

- Mày đừng từ nghe ghê quá! Cái gì trói gầm giường. Mà hãy nói tao tự nguyện ký tên vào bản án chung thân với cô ấy.

- Phải, phải!

Những ly bia sủi bọt cùng đưa lên ép Minh An uống trong đêm của cuộc đời tự do cuối cùng, không còn là gã độc thân lêu bêu.

Cũng đêm nay, Phương Uyên nằm rúc vào vòng tay mẹ mình. Ngày mai cô không còn mỗi đêm nằm trong căn phòng quen thuộc của mình, căn phòng của cô nhường lại cho Phương Linh. Sao những xúc cảm lạ lùng cứ dâng trào lên trong lòng, Phương Uyên vờ ôm mẹ:

- Mẹ! Hồi đó mẹ có yêu ba trước khi cưới không vậy?

Bà Phương mỉm cười:

- Dĩ nhiên là có. Ở thời nào đi nữa, trước hôn nhân cũng quen nhau, yêu nhau rồi cưới nhau. Về nhà chồng rồi, không phải như ở nhà với cha mẹ, phải siêng năng hay làm nghe con.

Phương Uyên nũng nịu:

- Mẹ đừng có lo, anh An rất yêu con, không cho con làm gì đâu.

Phương Uyên hít mạnh mùi hương từ tóc mẹ. Cứ nghĩ ngày mai cuộc đời mình như sang trang vở mới, lòng cô cứ nao nao.

Tại sao phải làm lễ tơ hồng?

Tại sao phải nhờ người ta buộc chỉ vào chân?

Và tối nào cũng như tối tân hôn.

- **D**zô dzô!

Những tiếng vỗ tay lẫn trong những tiếng dzô dzô âm ỉ, tiếng va chạm của ly rượu cụng vào nhau, góp thành một âm thanh ồn ào sôi động cho đám cưới của Minh An và Phương Uyên.

Bình là bạn thân của Minh An, anh đã khá say còn cổ bung ly rượu lên, giọng lè nhè:

- Nè Minh An! Cậu hãy lấy câu tục ngữ này mà tâm đắc nghe: “Tình yêu là bình minh, còn đám cưới là hoàng hôn”.

Minh An cười vang, anh cũng uống khá nhiều rượu:

- Bậy... bậy mày! Tình yêu của tao và Phương Uyên, không là vợ tao sẽ như ánh bình minh vậy. Chúc cái khác đi mày.

- Vậy thì chúc vợ chồng mày đầu năm sinh con trai, cuối năm vợ mày mang bầu.

Phương Uyên đỏ mặt. Đám bạn của Minh An quá quắt, quậy tới bến luôn sợ quá trời luôn, cô kéo tay Minh An lại:

- Đừng uống nữa, anh An!

Thịnh la lên:

- Mày không uống nữa là chưa gì mày đã sợ vợ mày. Thôi, phạt mày phải hôn cô dâu, hôn đi nào.

- Hôn đi, hôn đi!

Lại những tiếng "hôn đi" âm ỉ. Minh An đâu có ngán, anh thân nhiên kéo Phương Uyên sát vào anh và hôn cô, nụ hôn say đắm.

- Hoan hô!

Phương Uyên mắc cỡ đến mặt đỏ bừng, may là có mẹ Minh An đến giải vây cả hai:

- Minh An, Phương Uyên lại tiễn cô dì của con về nhà đi.

Minh An khoác vai Phương Uyên ra cửa, tiễn những người đến dự đám cưới. Mặt Phương Uyên tươi như hoa, càng tăng thêm nét diễm lệ của cô, cho trái tim Minh An ngây ngất. Anh thì thầm:

- Chưa bao giờ em đẹp như hôm nay Uyên ạ.

Trong tiệc cưới, có một người vừa rời bàn tiệc đi ra ngoài, không ai chú ý đến cô. Mùa đông người ta cưới nhau nhiều, mùa của đám cưới. Gió mùa đông lạnh se sắt, một cơn gió thổi mạnh mang theo hơi thở của gió bắc non.

Nước mắt cô chợt rơi mau

Thôi, hãy để em đi thất thơ

Mặc luồng gió lạnh, mặc mưa to

Đánh vào thân thể run như vậy

Em đang khóc, hạnh phúc anh có hay?

Đồng cánh cửa phòng tân hôn lại Minh An làm vẻ mặt nghiêm với Phương Uyên, đồng dục:

- Kể từ hôm nay, em là vợ của anh, mà đã là vợ thì phải nghe lời chồng, em biết chưa?

Phương Uyên bỏ cây lược xuống bàn, cô cau mày nhìn Minh An:

- Anh đang muốn nghe lời mẹ, thực hiện cái câu "dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về nhà" hay sao vậy?

- Đúng!

- Đừng có hòng!

- Sao đừng có hòng?

- Vậy anh đi ra đường còn nhìn dọc nhìn ngang không?

- Phải nhìn chớ! Nếu không, xảy ra tai nạn giao thông thì sao, hả em.

Phương Uyên giậm chân:

- Em nói nghiêm chỉnh nghe! Đừng có nói sợ tai nạn giao thông phải nhìn dọc nhìn xuôi, đừng nhìn mấy cô gái đi ra đường mặc áo hở vai, hở rốn hả?

- Anh không có!

- Thề đi!

- Ừ thì thề. Anh yêu em suốt đời, yêu tới đầu bạc răng long luôn.

Phương Uyên bật cười sà vào lòng Minh An, bá cổ anh:

- Em cũng yêu anh suốt đời.

Minh An rung động bé xóc Phương Uyên lên. Anh hôn cô và đi lại chiếc giường của họ, cùng ngã lăn người xuống. Vẫn ôm Phương Uyên trong vòng tay mình, Minh An nhìn sâu vào mắt vợ nồng nàn:

- Anh yêu em?

Hơi thở của anh phả nóng cả mặt Phương Uyên, cho cô rung động ngất ngây. Cô khép mắt đón nhận nụ hôn của anh. Nụ hôn cháy bỏng và mỗi lúc mạnh dần hơn thành đăm mê...

- Em hạnh phúc chứ Uyên?

Phương Uyên thẹn thùng giấu mặt vào cổ Minh An. Cô đã là của anh, trọn vẹn là của anh. Minh An nồng nàn:

- Anh vô cùng hạnh phúc. Chúng mình yêu nhau đến bạc đầu, không cãi nhau, không giận nhau!

- Ừ!

- Phải "dạ" chứ em yêu!

- Không!

- Em chẳng lẳng mạn gì cả. Anh mà không giả bộ say, tội bạn anh còn ép anh uống rượu nữa. Anh đâu có khờ, anh nhớ rõ đêm nay là đêm tân hôn của chúng mình. Nói yêu anh đi!

Phương Uyên lăn người qua, mặt cô nhăn nhăn:

- Em đang đói lắm.

Minh An kêu lên:

- Em như vậy đó hả? Thực dụng quá! Anh đang tình tứ nói yêu em, em lại kêu đói bụng.

- Em đang đói thật mà. Anh ngồi dậy dắt em xuống nhà lấy cái gì ăn đi.

- OK. Vợ muốn là trời muốn. Anh bế em xuống nhà nhen.

- Ai lại như thế, lỡ ba má hay Minh Châu thấy thì sao?

- Có thấy cũng đâu có sao, anh bày tỏ tình yêu với vợ anh mà. Hôn anh cái nữa đi!

Tuy nói như vậy, song Minh An ngồi dậy:

- Em cứ nằm đây đi, anh xuống bếp mang đồ ăn lên, anh và em cùng ăn.

Đôi mắt Minh An như nheo lại để nhìn mãi nhãn thân thể vợ mình lần nữa, thân thể đó là của riêng anh. Cái nhìn của Minh An làm cho Phương Uyên vừa hạnh phúc vừa mắc cỡ. Cô xô vai Minh An:

- Mau lên đi anh?

Minh An cười lớn đi nhanh lại cửa, mở cửa đi xuống nhà. Bên ngoài yên ắng, mọi người đã đi ngủ sau mấy ngày bận rộn lo đám cưới.

Minh An đi nhẹ nhẹ, anh nhẹ nhàng mở tủ lấy thức ăn. Trên bếp còn cả nồi súp cua còn nóng. Minh An để tất cả vào mâm. Chu đảo hơn, anh lấy hai lon nước ngọt, cả trái cây định quay ra.

- Anh làm cái gì vậy?

Minh An giật nẩy người, suýt một chút nữa là anh đánh rơi những thứ trên tay. Đèn nhà bếp vụt sáng lên, Minh Châu nhìn anh trai:

- Muốn lấy thức ăn sao anh không mở đèn?

Minh An cười gượng như người bị bắt quả tang đang làm chuyện gian dối:

- Đèn tủ lạnh cũng đủ sáng rồi. Em chưa ngủ sao?

- Chưa!

Minh Châu chằm chọc:

- Nghe dưới nhà bếp có tiếng động, em tưởng chuột phá đồ ăn.

- Chuột đầu mà chuột! Phương Uyên kêu đói bụng, nên anh xuống lấy thức ăn mang lên. Anh cũng đói nữa.

- Sao không bảo chỉ xuống nhà bếp? Chưa gì anh đã cung vợ, mai một bị ăn hiếp đừng có kêu ghen.

- Nhỏ này... Thôi, anh lên phòng đây.

Minh Châu nhìn theo anh trai. Cô không thích Phương Uyên. Cô thích anh trai mình cưới Ngọc Mai. Ngọc Mai là bạn của cô, lúc nào cũng hào phóng, mua nhiều quà đắt tiền tặng cho cô, chứ còn Phương Uyên, chỉ có một lần mua tặng cô một đôi giày rẻ bèo. Anh của cô đúng là ngốc, cái hũ vàng không chọn, đi chọn cái hũ sành.

Minh An bung mâm thức ăn lên bàn lúc Phương Uyên thiêu thiêu ngủ. Anh cười, phủ phục xuống bên cô.

- Ngủ hả, dậy đi em!

Vừa gọi anh vừa hôn cô, Phương Uyên vẫn ngủ. Tinh nghịch, Minh An dùng móng tay cọ nhẹ vào lòng bàn chân Phương Uyên. Bị nhột, Phương Uyên búng mạnh một cái vào bụng Minh An, làm anh nhăn mặt tay ôm bụng:

- Sao em đá vào bụng anh vậy?

Phương Uyên tỉnh ngủ ngay, cô ngồi dậy vội ôm lấy Minh An:

- Em xin lỗi, ai biểu người ta đang ngủ anh cù léc vào chân, cho nên... Bớt đau ghen, anh yêu!

Minh An hết giận ngay tức thì. Anh đứng lên đỡ Phương Uyên ngồi dậy:

- Súp còn nóng, mau ăn đi em, kẹo nguội không ngon.

- Sao em buồn ngủ quá, bây giờ chẳng muốn ăn.

Minh An dỗ dành:

- Anh đang đói, ngồi dậy ăn với anh, hay anh đút cho em ăn ghen?

- Ú ừ...

Phương Uyên vừa ngồi dậy, Minh An mút muống súp cua đưa vào miệng cô, dỗ như trẻ con:

- Nào, há miệng ra cung ơi... ùm!

Phuong Uyên cười ngặt nghẽo. Nhưng cô vừa há miệng, Minh An giật muỗng lại quay ngược đưa vào miệng anh:

- Xí hựt!
- Chơi xấu hém! Ghét!
- Anh đùa mà. Muỗng này là của em.

Lần này Phuong Uyên "cẩn thận" cầm luôn tay Minh An, lấy muỗng đưa vào miệng mình. Hai người ăn chung tô súp, uống chung ly nước, trái nho cắn làm đôi. Mắt trong mắt, tình yêu lên tiếng, cho đêm tân hôn trở nên tuyệt vời.